

... כל הגנים שוחחו
מלקטות, וזה יושכת ומלקעת.
כל הגנים מסלקות קליהם וזה
ਆשלאשלת פלטה, כל הגנים
אשלאתקות עם הקצרים וזה מצענת
עצמתה, כל הגנים מלקטות בין
שטחים וזה מלקעת מן הסבהר.

אָמֵן אַזְוֹן וְלִזְמָת וּמְלָכָת
אל הַפְּלִים. אֶלְלוּ הַצְדִּיקִים שָׁקְרָרִין
גְּלִילִים. שְׁגָגָרֶם (שְׁבִי כ' ב') אִיךְ נְפָלוּ
בְּבוּרִים וַיַּאֲדָדוּ קָלִי מְלָחָה.
שְׁשִׁיתִית מְאֵשֶׂר יְשָׁאָבוֹן הַגְּנָעָרוֹת.
בָּהָה בֵּית הַשּׁוֹאָכה. וּלְפָה נְקָרָא
שְׁמַה שְׁוֹאָכה, שְׁאָהָשׁ קַיְרָא
רְחוּם הַקְּפָשָׁ, שְׁגָגָרֶם (שְׁבִי כ' ב')
דְּשָׁאָבָקָם מִים בְּשֻׁוֹן מְפֻעָנִי
הַיְשֻׁועָה.

'E DDI AL'AM

ביה לילא אבוקש-לה ברכות אשר יטפל-ך ; ועתה הלא ביש
בדיעובנו אשר היה אתרנשוויל הנגידו הזה את-ברון
השעים והליה : וחתצת : ובלכת : ושםת שמליך שלך
וירדו הגרן אל-חדרוש לאיש אשר פלתו לאכל ולשוחות :
ויבין בשכבו ווועטל אה-המקנס אשר ישכבר-שם בא-
ויגליות פרוגלוינו ושבכתי והוא גידן לוך את אשר העשין
וונאכבר לאליה כל אשר-האכרי : ואעשה: והרד הגרן ותיעש
כל א-ענפה תכונה : ונאכל בעש ושולט ווינט לבו וויבא
לי-שכבר בקעה העטה וויבא בפלט וויגל מרגלאינו ווישכבר
ווילו בחוץ היללה ווירדו האיש זילפת והעה אלה שכבת
פרגלוינו : יאמר מיראת וויאכבר אנגלי זהה אטניך פרושע
בכטול עלי-אמורה כי נאל אתה : יאמר ברוחה את ליהוה
במי היעטה מסון האחרון מוויראשון לבל-תילכת אחריו
הבחורים אסידל ואס-עריר : וענפה בטל אל-עריא כל
אשר-ההאכרי אעשה-הילך כי ווועל כל-שער עני כי אשת
חליל את : וענפה כי אכטס כי אם גאל אנגי וגם יש גאל
זרוב בענפי : לעני הילעה והיה בפקל אס-יאאל טוב גאל
ואסידל לא הייאץ לגאלך ואל-וינט אס-כי חיריהה שבוי עד-
הקהל : ווישכבר פגלוינו ער-התקדך וויקט בטטרום זיכר איש
אות-עדתו וויאכבר אל-ידי ע-בר-בא האשה הצען : יאמר
ה-כבי דיבענחת אשר-הילך ואיזו-זקה וויאכבר קבב ווינט שיש
שענפיט ווישט עליה וויבא רערו : וויבוא אל-חדרושה וויאכבר
ביראת בפי ווינט לה את בל-אלשר עשה-ההיא : וויאכבר
שש-השעים האלה גנטן לוי אמר : אל-ביבא ריקם
אל-תומוקן : וויאכבר שבוי בת ערד אשר תרדין איך יכל
רבך כי לא ישקל החיש כי אס-קילקה הדבר חיים : י

וְאֵלֶּה, אַיִלָּה וְזֹכֶן כָּל מַכְשׂוֹל שִׁישׁ בּוֹ סְכַנָּה
נְפָשׁוֹת מִצּוֹת עֲשָׂה לְהַסְּרָיוּ וְלַהֲשִׁמֶּר מִמְנוּ
וְלֹהֶזֶר בְּדָבָר יְפָה יְפָה שְׁנִי הַשְּׁמָר לְךָ וְשִׁמְרוּ
נְפָשָׁךְ, וְאָמַר לְאַחֲרֵי הַסִּיר, וְהַנִּיחַ הַמַּכְשׂוֹלֹת
הַמְּבִיאַן לִידֵי סְכַנָּה, בִּיטַל מִצּוֹת עֲשָׂה וְעַבְרָה
עַל לֹא תִשְׁמַם דָּמִים.

יהה"ר יהודה נתן פרוביג'יאל כחוב
ואצל פירוש אל חפנוי ב' מגורות [מלכים א, ב, כת] "לך פגע בו".
כלומר אל חמitionי כאילו אמרה כי
כגונעה ממנה דרכי התשובה ברצוחה
שהתעוכה ותשוב מהחומרה כאילו המיתה
לכך אל חפנוי ב', עכ"ל. ואפרין
מטית. וכן מצאתי שוב בנימוקי החסיד
הה"ר יוסף יעבן זלה"ה.

• 12

ולעומתו מירע לאשיה איש גבור ליל מפשיחון אל כל־לך
אל־כל־לך ושם בעז: ותאמ' רותה הפלואבון אל־יעממי אל־כח
בְּאַשְׁדָה וְאַלְקָטָה בְּשִׁבְלָלָם אֶלְמָרְאָתָן בְּשִׁעוֹן
וְתָאָפֵר לְהָלְכָה בְּחִזְקָה: וְתָלְגָן וְתָבָא תְּלָקָט בְּשִׁלחָה אַתְּ
כְּקָדְרִים וְנִסְרֵר מִקְעָדָה תְּלָקָט הַשְׂדָה לְבָשָׁ אֲשֶׁר מִמְּשִׁיחָת
אל־מִלְּךָ: וְהַהְבָּשָׁ בָּא מִבְּתָה לְהָם וַיֹּאמֶר לְקוּנָרִים יְהוָה
עַמְּכָם וַיֹּאמֶר לוֹ יְבָרֶךְ יְהוָה: וַיֹּאמֶר בַּשְׁיַׁ לְנַעֲרָה דְּנַצְבָּע
עַל־תְּלָקָרָבָרָם לְקַיְמָה הַשְׁרָה הָאָתָה: יְמִין הַנְּעָרָה דְּנַצְבָּע
לְקַיְמָה וַיֹּאמֶר נִגְרָה קַוְאָה הִיא הַשְׁבָּה עַס־נְעָמָן מִשְׁרָב
מוֹאָב וַיֹּאמֶר אַל־קַלְעָתָא אַסְפָּתָי בְּעַמְּלָי אַחֲרֵי הַקּוֹעָם
וְתָבָא וְתָעִמָּד מִן־הַבָּקָר וְעַד־עַזָּה וְזַהֲבָה וְזַהֲרָה
מִשְׁבָּט: וַיֹּאמֶר בְּשִׁיחָה אַחֲרָה וּסְמָעָתָה וְלָא שְׁמָעָת בְּשִׁיחָה
לְלָקָט בְּשִׁיחָה אַחֲרָה וּסְמָעָתָה וְלֹא תַּעֲבְּרֵי מִזְרָחָה וְלֹא תַּעֲקְבֵּחָה עַמְּ
נְשָׁרָט: עַזְלָק בְּשִׁיחָה אַשְׁר־קַיְמָרָן וְלָקָט אַבְרָהָם הַלְּאָ
עַזְלָק אַתְּ דְּנַעֲרָס לְלָקָט נְגַדָּר וְזַבְּתָה דְּלָקָט אַל־חַלְמָלָס
וְשְׁלָוָת מִאָשֶׁר יָשָׁבָן הַגְּדָרִים: וְתַהְלֵל עַל־פְּנָיו וְתַשְׁחוֹת
אַדְרָחָה וְתַאֲמָר אַלְוָן מִרוּעָת מְעָטָה וְתַהְלֵל עַל־פְּנָיו וְתַשְׁחוֹת
בְּקַרְבָּה: יְמִין בְּשִׁיחָה אַשְׁר־קַיְמָרָן וְזַבְּתָה אַבְרָהָם הַלְּאָ
אַתְּ דְּנַעֲרָס לְחֻקָּת תְּהִתְיְקָרְבָּו: וַיֹּאמֶר אַבְעָא־חָן בְּשִׁעְנָר
מִוְלָאָר וְתַלְיִי אַלְיָם אֲשֶׁר לְאַיִלְעָת חַכּוֹל שְׁלָשָׁם: שְׁלָשָׁם
יְהָה פְּעָלָק וְתִי מִשְׁקָרְתָּק שְׁלָבָה בְּעַם יְהוָה לִילִי יְשָׁאָל
אַשְׁר־קַבָּאת לְחֻקָּת תְּהִתְיְקָרְבָּו: וַיֹּאמֶר אַבְעָא־חָן בְּשִׁעְנָר
אַדְלָל בְּגַמְלָנִי וְכִי דְּרָקָע־עַל־לְבָב שְׁפָחָתָן וְאַבְנִי לְאַלְהָה
בְּאַחֲתָה שְׁפָחָתָן: וַיֹּאמֶר לְהָלְכָה בְּשִׁיחָה הַאֲכָל שְׁדִילָה אַכְלָת
מְרַדְלָחָס וּמְבָלָחָס וְפָתָן בְּמִלְחָא וְחוֹבָב מִצְרָא דְּקָאָרָס וְיִזְבָּטָה
לְהָלְכָה קָלִי וְתַאֲכֵל וְתַשְׁבַּע וְתַהְרֵר: וְתַקְסֵס לְלָקָט וְיַעֲשֵׂה
וְיַרְוִי לְאָמָר לוֹ בָם בְּזִוְּנֵי הַגְּדָרִים הַלְּקָט וְלֹא תַּכְלִימָה: וְגַם לְלָ
תְּשִׁלוּ לְהָלְכָה מִזְרָחָבִים וְשִׁבְטָמִים וְלְקָפָה וְלְקָרָבָה וְלְתִגְנְרָרָבָה
וְתַלְקָט בְּשִׁיחָה עַד־גְּדָרָב וְתַהְבְּטָת אֶת אַשְׁד־לְקָפָה וְיִזְרֵבָה
בְּאַפְתָּה שְׁעָזִים: וְתַשְׁאָ וְתָבָא הַשִּׁיר וְתַרָּא חִמּוֹתָה אֶת
אַשְׁר־לְקָטָה וְתוֹאָה תַּהְרַעַלְהָ אֶת אַשְׁר־הַתְּהִרְהָרָה מִשְׁעָה:
וַיֹּאמֶר לְהָלְכָה הַמְּוֹתָה אַיְלָה לְקָטָת הַיּוֹם וְאַגְּנָה עַשְׁתִּית יְהִי־מִפְּרָךְ
בְּגַךְ וְתַגְּדֵל לְמִתְהָה אֶת אַשְׁר־עַשְׁתִּית: עַמְּוֹ וַיֹּאמֶר שְׁמָר
הָאָשֶׁר עַשְׁתִּית עַמְּוֹ קְיוּם בְּעַשְׁתִּית: וַיֹּאמֶר גַּעֲמִי לְכָלְתָה
בְּרוֹךְ הָאַלְהָה אַשְׁר־עַשְׁתִּית קְדוּשָׁה אַתְּ תְּהִרְהָרָה מִשְׁעָה:
וַיֹּאמֶר לְהָלְכָה גַּמְלָנִיהָ גַּמְלָנִיהָ כִּי־אִמְרָא אַלְיָם עַבְדָּה־עַמְּלָנוּ
רוּת הַמְּוֹתָה בְּמִזְרָחָר אַשְׁר־אָשְׁר־אָשְׁר־לְתִרְבָּלָנוּ
שַׁעַד אַסְכָּלָן אֶת פְּלַד־קָצָר אַשְׁר־אָשְׁר־לְתִרְבָּלָנוּ
בְּלִיהְה טֹב בְּלִי תְּיַאֲזֵב עַמְּגָרְבָּ� וְלֹא יִגְעָרְבָּן בְּשִׁיחָה
אַתְּ: וְתַדְרֵךְ בְּמִרְעוֹתָה בְּעַשְׁתִּית לְקָטָן עַד־צְלָלָת קִידְרָה־שָׁעָם
קִידְרָה־חַחָםִים וְתַשְׁבַּב אֶת חַמּוֹתָה.

א. א. ז' קראתם בעצם הוות טקסט
ב' (ב') ובמצורכם את קידר
נידרכם לא תבלח פאת שך בקעך לסת
ניזיך לא תלקס אדר אורהדים ב' יוט'
ב' מה ראה חותם ליתנה אמאז'ן
הרבנאים פסח ועתרת מון וויה וויה' פ'
אל לא שלם יש שהוא מוצאי
קנקן שבוחה ומושער עני מעליים עלינו
אל נחטף קים והוא מסקיין קרבנותו
חובב ובול עמי שאננו מוציא לסת שחה
באה קירוט ואונן פלאיר סרבענו לחובב:

וירושה מאיר רכובין.
יילך* יהודה ושותיאל ישובנוות ברממות כרמי מה-
ענין נזינות אצל רמה אא' שהו ישבין ברכמה
ווסוכם בנווי של עולם אמר טיבור קומת'
עליה אל הקומט' אלמר שבות רממות גבורה
בכל ארץ ישאל ואירן ישראל גבורה מכל
ארצאות לא היו דיעת' וכוחה היכא איזו
ספר ירושע בכולו טהור בחריב' רוד' וועל'ה
הגבלו ותואר הגבורה בשפט בנימינו עליה כתוב
ויריד לא רכובין אמר ש' הכא הווא מקובל
סבירו למכניה בעין עישט' דמדלי אמרו
ז' ניחתי בה' קיליל רכוביב' יבן כחפיו שכני
פ' ואבעאת אמא זמיין ובנהדרין בלקלק
דרידיה ושכינה מושב ריחון ביה פה פרה
לה' מפליגו מושב מיטב ריחון ביה פה פרה
ברכוביב' ובין כחפיו שכן ועל דבר זה נתקנא
דואג האזרומי ברוד' ברכוביב' קבאת בירך
אכלתנו ורביב' יזכיר לה' לרוד' את כל עונתינו
אשר נשבע לה' וזה אמר אבא ז' באחד בירתי
אם אכן שבעת לטעין לעופפני תחומה עד
אמצא מקום לה' וגוי הנה שמענות באפרתמה
מצאנות בשידה עיר באפרחה* זה היושע
דראקי' מאפרים מצאנות שרדה עיר זה
ברונויה הרבורה' ג'ונז'ה' אבר' מונז'ה'

(א) **ותאמֶר לה ונגֶן**. הנה געטי ווות שטיחן הבינין סדרבי בזען כי רוחה חוכשורה בעניינו לקחת איתה לו לאשה. ע"כ המתרגש ערד כלות כל הקיר שתיי' בזען מופנה מכל עסוקין. וכעת כאשר ראו כי בזען עוד לא שלח אחר דות להתחנן עמה החtileה געמי לבקש תחביבות לקרוב הריב. ותאמבר אל דות

ג'ית. אישר ווֹצָב דָּק, מתווך חנויותנו נגד הר האלהים, בחקדמת כעשרה לנשמע, ובעודות חירוטנו הנשגבה עליו, מותוכנת וועלות פינאיינו ובודעתנו אל מקום הבחירה, אל הר ביטו וערן מקדשו, ואל מרכז חזונו וסדר מלכותו, המוחלתות וקובעה. לעומת זאת החקול הנשמכת מהר חורב על אשרם של חבירות המפוצצת בראשי החרים בכבודה של תורה, מתהומות בתהיקול על כל מי שפועל עס אל שיבוא ויטול שכרו. מתווך שמחת המועד של מתן תורהינו, וכל קבלת קיומה מופיעים ביכורי אדמתנו מסתורת תזונת חיינו, ומתווך שותפותנו להקבבה במעשה בריאות, במשפט אמינו – לאמתיה ובקידוש זמננו והזדעת ערכו, הולכת ומתגלחת כל ישות ואשרנו איזה צורה תחלה גורנו ווללה.

מזהן עזרפלי הטוהר, ומונך לכהנות אורתודוקס ותורעות קולותיהם מופיע על כלנו בלבבותם כבוד ד' מקומו, מסתיימת מערכת ספירותנו בבירור חשבונותינו מהיכל קדשו, ומדרכיה בתפארתה את כל הלכות עולמו וכל נתיבות חיינו. אלוהים אדני חלי, ישם רגליך באלות, ועל במותיך ידריכני, למאנצ'ה בנגניותך. ד' עוז לעמו יתון ד' יברך את עמו בשלום.

نے، ملکہ نیشن

עליה היטען וישב שם וההה בגאל עבר אשר דבר-פָּנָא
ויאמר סורה שבר-פה בילע אלמן ויסר ווישב: וויה עשרה
אנשימים מזקע הארץ ויאמר שבר-פה ווישבו: ויאמר לגאל
מחלקה דשרה אשר לאחינו לאל מלך מכהנה גנמי השבה
משורה מזקע: וגאנט אפרורי אגלה איזניך לאמר קהה נער
הישיבת ווינדר זונע טפע אנטיגאל גאל ואס-יליא יאנגל הגדרה
לי ואידאל כי אין זולטל לנאול ואאנקי אהדרה ויאמר אאנקי
אנאל: ויאמר ביש בוייס-יקוותה השנה מען עטמי מפאט
רות היפואביבה אשתר-הפט קניתי להקים שס-הפט עיל-
נשלתו: ויאמר הגאל לא אוכלי לנאלול פראטא-היט א-ת-
נהלט גאל ל-ק אתחה אונ-גאל-ה קי לא אוכלי לנאל: ויאת
לפנום ביש-א-אל על-ה-גאליה וועל-ה-טמורה לקנים בל-ד-בר
שלך איש בעלו ונין לרעה וואת התועדה ביישראאל: ויאמר
הגאל לבי-קען קעה-אל ווישלה געל-ו: ויאמר ביש לעקנום וויל-
העם ערים אטט קיומ קי קניין אונ-ד-אל-א-שר לאל-מלך
ויאת בל-אל-אשר לבל-ו: וויה עשרה אונ-דרות
היפואביבה אשת מהלוון מיך געמי: ווים אונ-דרות
בנשלתו וויא-ברת שס-הפט מים אוחוי ומשר מקומו ערים

אתם הווים: ולאמוֹת כל-העם אשר-בשער והזקונים ערים מותם
 יהוה אֱלֹהֵינוּ אֶתְנָשָׁה הַבָּאה אֶל-בֵיתך בְּרוּחָך וְכָל-אָהָר אֲשֶׁר בְּנָך
 שְׂמִיכָתָך יִשְׂרָאֵל וְשְׁחוּטֵל אֶבֶרְתָּה וְקָרָא-שָׁם בֵּית
 לְסָם: וַיְהִי בַּיּוֹם בְּפִתְחַת פְּרַז אֲשֶׁר-יָלַדְתָּה בְּרִירָה מִן
 הַבָּרוּך-אֲשֶׁר יָתַן יהוה לך מִזְגָעָה רְבָתָה: נִיחַת בְּעֵין אַתְדָות
 וְתַהֲלֵל לְאַשָּׁה וַיַּבַּא אֶלְيָה וַיְמַן יְהוָה לְהַרְיוֹן וְתַלְדֵר בָּן:
 וְתַאכְרִיבָה הַשִּׁבְעִים אֶל-גִּנְעָלִים בְּרוּךְ יהוה אֲשֶׁר לְהַשְׁבִּית לְלִ
 גָּלָל הַיּוֹם וּבָקָר אֲשֶׁר בְּשִׁזְרָאֵל: וְהִיא לְלִמְשָׁבֵב נַפְשָׁך
 וְלִכְלַל אֶת-שִׁזְמָנָך בְּלִתְנָן אֲשֶׁר-הַחֲבֵתך יְלִדוֹתך אֲשֶׁר-הָיָה
 טֻובָה לְלִמְשָׁבֵב בְּנָים: וְתַחַז נְعִמָּה אֶת-הַיּוֹלֵד וְתַשְׁתַּחוּ
 בְּחִיקָה וְתַהֲלֵל לְאַקְנָתָה: וְתַקְרִב אָהָר לְהַשְׁכִּנָת שֶׁס לְאַמְדָה
 יִדְרֹז לְגַמְנוֹת בְּרָאוֹת שְׁמַונְיוֹנָה בְּאַרְבָּנָה וְאַרְבָּנָה:

וילךן לטעמיה תקראנה שמו עופר הרוא אכרייש אכידור:
ואלה מולדות פץ פרץ חוליד את-חצון: והשׁרין הוליד
את-זרם ושם חוליד את-עמניבך: וטמינו בולו א-תינחן
וניחשן חוליד את-שלמה: ושלהמן חוליד את-בשען בעש
הוליד את-יעבר: ועבד הוליד את-ישי ושי חוליד את-הדר:

"כל אן קרפה לאוניה"¹⁰. בקנאה זמינה פקצת לדורות. המוסר בטבעו, בכל עמק הוזו וכלהו לאיסון, מבריח להקבע בנטש וניהיה מע לאוון מספאות פגroleות הבאות מפנה של תורה. וכך שמייראה היא בחינת קשרות פקודת אל החקמה. בן המוסר טבעי הוא בחינת השושן הקדמת אל היראח ואל עצם. ומביל פה הוא נוגה באדם הפלטי. וכן הוא גם בן נוגה בכללות קאפה ובל קאנושיות. אם יש קברים לפצחים לנבייא את שפעת כתועה שלא בתקדמה של משפטנשו של המוסר הנטבי בטהרתנו, זהו אך של הזראת שעה. וטסמים מכוחים להיות משבכים שישוב ממקלן לסרור לאיסון: רקמו של המוסר הנטבי בכל שלמותו, כדי לנוגה על מצאו את הטකליין של התורה והיראה העלינו.

התקונה נתקה לישקאל, ברי שער-אוורה יומר בהילים, יומר רטביס,
וומר קודשים. מכל שעריו האוורא של רבינה הפעזית ושל רוח המופר
טהען אשר לאדם. יפתחו לנו, ועלינו לכל געוליםלו. ואם אנחנו
אושפדים את אונינו ממשען לקול ר' הפסחות טקוויא בלח על ידי כל
שער-אוורה הטעאים, שהוא נחלת כל הארץ, מפני שהוא חזובים,
שומציא את אויר החוראה בתורה הקדושה מכל אויר חרים הזרים
געולים. בפניהם יתו ונשפט הארץ בהכרה, אין אנו מביעים בזה את
זרכיה של אוורה, ועל זה האפרעם נבל ולא חמס¹⁰³, כדרמתם
אונקליס עמא דרבינו אווריימא ולא חביבו.